

Arrest

nr. 300 292 van 19 januari 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 juli 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché P. LABEEUW, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker betreedt op 27 april 2001, op 13-jarige leeftijd, het Belgische grondgebied in het bezit van een visum type D, met het oog op gezinshereniging met zijn vader in België. Hij wordt op 15 oktober 2003 gemachtigd zich te vestigen in België.

1.2. In de periode van februari 2006 tot mei 2013 pleegt verzoeker verschillende strafbare feiten – met name feiten van diefstal met verzwarende omstandigheden, drugsdelicten en weerspannigheid met geweld of bedreiging tegen de ordediensten – waarvoor hij vier strafrechtelijke veroordelingen oploopt tot gevangenisstraffen van respectievelijk 8 maanden, 18 maanden, 2 jaar en 30 maanden.

1.3. Op 8 juli 2016 wordt een koninklijk besluit tot uitzetting genomen, waarbij verzoeker wordt gelast het grondgebied te verlaten met verbod er gedurende 10 jaar terug te keren. Het besluit stelt in werking te treden vanaf de datum van invrijheidstelling van verzoeker.

Het beroep dat verzoeker tegen dit besluit instelde wordt door de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest van 18 mei 2017 met nr. 186 965.

Het tegen dit arrest ingestelde cassatieberoep wordt door de Raad van State bij beschikking van 18 augustus 2018 met nr. 12.529 niet-toelaatbaar verklaard.

1.4. Verzoeker wordt op 10 november 2017 vrijgelaten uit de gevangenis.

1.5. Op 17 juni 2019 dient verzoeker een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De gemachtigde van de destijds bevoegde minister beslist op 27 juni 2019 dat verzoeker wordt uitgesloten van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Bij arrest van 29 november 2019 met nr. 229 279 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 3 januari 2020 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister opnieuw dat verzoeker wordt uitgesloten van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 23 maart 2020 wordt deze beslissing ingetrokken.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 17 augustus 2022 andermaal om verzoeker uit te sluiten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Bij arrest van 24 januari 2023 met nr. 283 757 vernietigt de Raad deze beslissing.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 8 februari 2023 een nieuwe beslissing waarbij verzoeker wordt uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Bij arrest van 19 juni 2023 met nr. 290 479 vernietigt de Raad ook deze beslissing.

Op 5 juli 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie om de aanvraag ontvankelijk, maar ongegrond te verklaren. Het beroep tegen deze beslissing is bij de Raad gekend onder het rolnr. 298 565.

1.6. Op 19 januari 2022 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn moeder met de Belgische nationaliteit. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 18 juli 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 24 januari 2023 met nr. 283 756 vernietigt de Raad deze beslissing, waarna de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 6 juli 2023 andermaal beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.01.2022 werd ingediend door:

Naam: [D.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische moeder, de genaamde [A.,T.], [RR. ...], in toepassing van artikel 40 ter van de vreemdelingenwet.

Betreffende deze aanvraag werd eerder een beslissing genomen op 18.07.2022. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde echter deze beslissing in beroep bij arrest 283.756 dd. 24.01.2023, waardoor heden een nieuwe beslissing dient genomen te worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient betrokkene als onderdaan van een derde land niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst en verblijf in België (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016).

Betrokkene is tijdelijk van dit recht tot verblijf ontzegd, gezien hij het voorwerp uitmaakt van een Koninklijk Besluit tot uitzetting genomen op 06/07/2016 door de toenmalige Staatssecretaris van Asiel en Migratie. Dit besluit werd hem betekend in de gevangenis van Hasselt op 18/07/2016 en is in werking getreden na zijn vrijstelling in de gevangenis op 10/11/2017.

In dit besluit is een inreisverbod van 10 jaar vervat. Het besluit is definitief geworden nadat het verzoekschrift tegen het besluit dd. 02/08/2016 door de RVV werd verworpen in zijn arrest met nummer 186.955 dd. 18/05/2017. Op 04/02/2018 heeft betrokkene de opheffing gevraagd, via zijn toenmalige advocaat, van het Besluit, maar heeft deze niet bekomen. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 11° van de vreemdelingenwet gezien hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken; betrokkene diende gevolg te geven aan het nog steeds van kracht zijnde inreisverbod.

Bovendien is een Ministerieel Besluit tot uitzetting, in tegenstelling tot een teruggrijving en een bevel om het grondgebied te verlaten dewelke onmiddellijke maatregelen betreffen, een veiligheidsmaatregel voor de toekomstige binnenkomst, verblijf en vestiging, tenzij de maatregel opgeschort of opgeheven werd; dat het feit geband te zijn gedurende een periode van 10 jaar een obstakel voor de administratie inhoudt om een toegang toe te staan of een machtiging tot verblijf te verlenen; dat de wetgever in casu voorzag dat de maatregel opgeschort / opgeheven dient te zijn teneinde de maatregel haar effect verliest, en zolang de maatregel niet opgeheven werd, de administratie geen verblijf of vestiging kan toestaan (zie Raad van State, arrest n° 218401 van 09.03.2012);

In tegenstelling met het voorgaande zou betrokkene alsnog verblijf kunnen bekomen wanneer de aanvraag gezinshereniging zou primeren op het bestaan van het inreisverbod door te oordelen dat hem een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen op basis van de afhankelijkheidsrelatie met zijn Belgische moeder, in toepassing van het arrest C - 82/16 van het Hof van Justitie van 8 mei 2018. In ieder geval volstaat het louter bestaan van een gezinsband niet als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen.

Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het gezinslid van wie hij afhankelijk is. Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat zijn moeder buitengewoon afhankelijk zou zijn van betrokkene. Uit de aanvraag tot opheffing van het inreisverbod blijkt dat zijn moeder medische problemen heeft gehad en de hulp van haar zoon zou kunnen gebruiken, zowel op medisch als psychisch vlak, maar verder wordt dit niet gestaafd aan de hand van officiële bewijzen, zodat dit eerder een verklaring betreft. Bovendien heeft de moeder de Belgische nationaliteit, zodat zij aanspraak kan maken op gelijk welke medische voorziening die in België voorhanden is om haar de nodige begeleiding te voorzien, zodat een scheiding van betrokkene en zijn moeder geenszins nefast zou zijn voor zijn moeder.

Betrokkene zou zelf ook medische problemen hebben. Echter werd zijn aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen (art. 9ter van de vreemdelingenwet) geweigerd op 05.07.2023. Uit de weigeringsbeslissing blijkt dat betrokkene reeds een behandeling heeft gekregen in België, maar dat uit het administratief dossier blijkt dat zijn behandeling zonder problemen in land van herkomst kan worden voortgezet. Het kan geenszins blijken dat betrokkene actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte die een imminent gevaar oplevert voor zijn leven of zijn fysieke integriteit waardoor de betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Uit het voorgelegd medisch dossier kan ook niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft aangezien de adequate behandeling daar beschikbaar en toegankelijk is. (zie onderzoek in het administratief dossier) Overigens lijkt het onwaarschijnlijk dat hij in Marokko geen enkele familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen

aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp. Ook leden van zijn familie die in België wonen, zouden hem financieel kunnen bijstaan, moest dit nodig zijn.

Op grond van bovenstaande vaststellingen kan worden geconcludeerd dat betrokkene geen afgeleid verblijfsrecht kan bekomen en dat het inreisverbod primeert op de aanvraag gezinshereniging dewelke dan ook wordt geweigerd in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van artikel 3 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest van de Raad van 24 januari 2023 met nr. 283 756.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“1.

Door het arrest RvV nr. 283 756 van 24 januari 2023 werd de beslissing van 18 juli 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) vernietigd.

In punt 2.16 motiveert de RvV als volgt:

2.16. Verweerder erkent in zijn beslissing verder dat verzoeker zelf ook medische problemen heeft en hij hiervoor een verblijfsaanvraag in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende. In dit verband stelt verweerder vast dat deze aanvraag nog hangende is en het momenteel nog onduidelijk is in hoeverre verzoeker omwille van medische redenen in België kan verblijven.

Het door verzoeker aangehaalde attest van dr. P.D. van 7 juli 2021 is voorhanden in het administratief dossier. Hierin is er, onder meer, sprake van dat verzoeker omwille van zijn psychiatrische problematiek niet alleen kan leven en de aanwezigheid van familieleden voor hem altijd noodzakelijk is. De arts wijst erop dat dit een terugkeer naar het land van herkomst problematisch maakt, onder meer omdat verzoeker in dit land geen familie meer heeft.

Samen met verzoeker stelt de Raad vast dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing geen voldoende zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar de mate waarin de psychische gezondheidsproblemen van verzoeker van aard zijn dat deze ertoe kunnen leiden dat zijn moeder feitelijk zal worden verplicht om samen met verzoeker het gehele grondgebied van de Europese Unie te verlaten. Er blijkt niet dat verweerder, op basis van de hem gekend zijnde gegevens zoals voorhanden in het administratief dossier, hieromtrent een duidelijk standpunt heeft ingenomen. Hij stelt in dit verband slechts vast dat het actueel nog onduidelijk is wat de uitkomst van verzoeksters verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zal zijn, maar hiermee blijkt niet dat hij concreet het bestaan van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn moeder in de zin van de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, dit omwille van de eigen medische problemen van verzoeker, is nagegaan.

De hier bestreden beslissing is letterlijk dezelfde als de vernietigde beslissing van 18 juli 2022, met uitzondering van volgende passage:

“Betrokkene zou zelf ook medische problemen hebben. Echter werd zijn aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen (artikel 9ter van de vreemdelingenwet) geweigerd op 5.7.2023. Uit de weigeringsbeslissing blijkt dat betrokkene reeds een behandeling heeft gekregen in België, maar dat uit het administratief dossier blijkt dat zijn behandeling zonder problemen in land van herkomst kan worden voortgezet. Het kan geenszins blijken dat betrokkene actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte die een imminent gevaar oplevert voor zijn leven of zijn fysieke integriteit waardoor de betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft aangezien de adequate behandeling daar beschikbaar en toegankelijk is (zie onderzoek in het administratief dossier). Overigens lijkt het onwaarschijnlijk dat hij in Marokko geen enkele familie, vrienden of kennissen meer zou hebben

bij wie hij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp. Ook leden van zijn familie die in België wonen, zouden hem financieel kunnen bijstaan moest dit nodig zijn."

2.

De hier bestreden beslissing negeert wat onder punt 2.16 van het arrest nr. 283 756 van 24 januari 2023 is gesteld.

De RvV stelde in dat arrest dat er geen voldoende zorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar de mate waarin de psychische gezondheidsproblemen van verzoeker van aard zijn dat deze ertoe kunnen leiden dat zijn moeder feitelijk zal verplicht worden om samen met verzoeker het grondgebied van de Europese Unie te verlaten. Dit is het critérium dat voldoende zorgvuldig diende onderzocht te worden. Dit onderzoek is niet gebeurd, laat staan dat het voldoende zorgvuldig is geschied.

Louter verwijzen naar de weigering van medische regularisatie dd. 5.7.2023 en met het overigens onvolledig en klakkeloos citeren van wat in die beslissing met de tekst van artikel 9ter vreemdelingenwet is opgenomen, is geen onderzoek, laat staan zorgvuldig onderzoek, van de afhankelijkheid van verzoeker van de aanwezigheid van zijn moeder. Het te onderzoeken critérium is de afhankelijkheid om medische redenen. In het kader van de beoordeling van artikel 9ter vreemdelingenwet is dit niet geschied; dit artikel betreft een loutere (en overigens betwiste - verzoeker stelt er beroep tegen in) beoordeling van de specifieke criteria van artikel 9ter vreemdelingenwet. Zij kunnen geen basis, alleszins geen afdoende basis vormen voor de beoordeling van enige afhankelijkheid van verzoeker van zijn moeder.

Uit het advies van de arts-adviseur dd. 4.7.2023 dat geleid heeft tot de beslissing van 5.7.2023 blijkt nergens dat deze enige afhankelijkheid onderzocht heeft; de arts-adviseur heeft enkel geadviseerd op basis van de klassieke criteria beschikbaarheid van medicatie en toegankelijkheid van de zorgen. Te buiten gelaten dat ook het advies op die punten betwistbaar is, maakt dit duidelijk dat er geen onderzoek naar de afhankelijkheid van verzoeker van zijn moeder is verricht. Zijn moeder is niet vermeld in het advies. Verder is de citering door de bestreden beslissing uit het advies van de arts-adviseur ook erg tendentius. Deze stelt ook dat het gaat om een man met een verstandelijke beperking, die last heeft van psychoses, paranoia en gedragsstoornissen, en verwijst naar diverse medicaties die verzoeker neemt. De bestreden beslissing 'leest over' deze gegevens.

Het is niet omdat de criteria van artikel 9ter vreemdelingenwet beweerd niet zijn vervuld, dat daaruit zou blijken dat er geen afhankelijkheid is van verzoeker van zijn moeder. Om afhankelijk te zijn is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend zou zijn of dat zij een reëel risico voor onmenselijke of vernederende behandeling zou inhouden in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Op het punt van de afhankelijkheid deed de bestreden beslissing geen voldoende zorgvuldig onderzoek en motiveert ze niet; de beslissing negeert zo het arrest van 24 januari 2023.

De bestreden beslissing negeert verder het arrest van 24 januari 2023 waarbij ook in punt 2.16 verwezen wordt naar het door verzoeker aangehaalde attest van dr. P.D. van 7 juli 2021 (voorhanden in het administratief dossier), waarin sprake is dat verzoeker omwille van zijn psychiatrische problematiek niet alleen kan leven en de aanwezigheid van familieleden voor hem altijd noodzakelijk is. Het arrest stelt hierbij dat de arts erop wijst dat dit een terugkeer naar het land van herkomst problematisch maakt, onder meer omdat verzoeker in dit land geen familie meer heeft.

Op dit medisch gegeven dat dus in het administratief dossier aanwezig is geeft de bestreden beslissing geen antwoord; het motiveert niet over dit gegeven; het weerlegt dit gegeven niet. Integendeel, dit standpunt van de psychiater wordt volledig genegeerd. Het gaat nochtans precies over het punt dat diende beoordeeld te worden, met name de afhankelijkheid van verzoeker van zijn moeder.

Voor de volledigheid wijst verzoeker er nog op dat de bestreden beslissing ook faalt waar zij, zonder enig onderzoek en formeel in strijd met de door verzoeker ondermeer via zijn arts aangebrachte gegevens, meen te kunnen stellen dat het 'onwaarschijnlijk' lijkt dat verzoeker in Marokko geen familie meer heeft. Te buiten gelaten dat dit een loutere en overigens onjuiste bewering is en dat het om een beweerde '(on)waarschijnlijkheid' gaat, negeert dit motief de realiteit dat verzoeker sedert zijn 13 jaar in België is, dat al zijn directe familieleden Belg zijn en in België wonen, en dat het voor zich spreekt dat verzoeker in Marokko niet op enig familiaal netwerk kan terugvallen.

3.

Verzoeker verwijst naar het arrest RvV nr. 219 272 van 29 maart 2019 inzake MB. T. Belgische Staat waarin de RvV aanduidt welke de gevolgen zijn van de motiveringen van een vernietigingsarrest op de opnieuw te nemen beslissing:

2.4. De Raad dient er ambtshalve op te wijzen dat de in casu bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 5 april 2018 opnieuw onontvankelijk wordt verklaard een miskenning inhoudt van het gezag van gewijsde dat kleeft aan het arrest nr. 200 028 van 21 februari 2018.

Het gezag van gewijsde van een vernietigingsarrest houdt in dat de uitspraak als waarheid geldt en dat het beslechte rechtspunt niet opnieuw in vraag mag worden gesteld. Het gezag van gewijsde moet mede

beoordeeld worden in functie van de motivering die tot de in het dispositief opgenomen beslissing heeft geleid en die er onafscheidbaar mee is verbonden. Wil men derhalve het gezag van gewijsde volledig respecteren, dient niet enkel rekening te worden gehouden met het beschikkend gedeelte van het arrest, maar ook met de overwegingen die er de noodzakelijke en onlosmakelijke ondersteuning voor vormen (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, "Overzicht van het Belgisch administratief recht", Wolters Kluwer, 2014, p. 1248).

De verwerende partij moet derhalve bij het nemen van een nieuwe beslissing rekening houden met de motivering in het arrest van de Raad die tot de in het dispositief opgenomen beslissing heeft geleid en die er onafscheidbaar mee is verbonden. De verwerende partij verliest zijn discretionaire bevoegdheid na een vernietigingsarrest niet, maar is in het geval het ervoor opteert een nieuwe beslissing te treffen aangaande de oorspronkelijke aanvraag, verplicht rekening te houden met het motief van het vernietigingsarrest.

Het motief van het vernietigingsarrest nr. 200 028 van 21 februari 2018 luidt: "Nu in het SMG wel werd gemotiveerd over de evolutie en de prognose van verzoeker zijn aandoeningen en dat deze medicamenteus behandeld dienen te worden en de arts-adviseur in zijn medisch advies niet afdoende motiveert waarom hij een andere mening is toegedaan, dient de bestreden beslissing van 18 augustus 2017, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, te worden vernietigd." Verwerende partij heeft tegen dit arrest geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het motief van het vernietigingsarrest nr. 200 028 van 21 februari 2018. De theorie uit arrest nr. 12.529 van 13 juni X - Pagina 5 2008, waarnaar de verwerende partij in de nota verwijst, en die stelt dat "het bestuur opnieuw over de volle termijn van vijf maanden beschikt om een nieuwe beslissing te treffen", is in dit geval niet aan de orde. Evenmin kan worden verwezen naar arrest 18.610 van 13 november 2008 omdat er geen sprake is van "nieuwe stukken". Het tegendeel is waar aangezien verweerder oordeelt aan de hand van dezelfde, initiële, aanvraag.

4.

De bestreden beslissing miskent bijgevolg het gezag van gewijsde dat kleeft aan het arrest van 24 januari 2023, schendt de motiveringsverplichting en is onzorgvuldig."

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 20 van het VWEU, van artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn, van de artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van het middel stelt hij als volgt:

"Eerste onderdeel,

1.

De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij/zij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.

Gedaagde stelt dat verzoeker geen afgeleid verblijfsrecht kan bekomen op basis van art. 20 VWEU wegens het ontbreken van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn moeder, [A.T.], waarmee gezinshereniging werd aangevraagd.

Verzoeker is een familielid van een statische Belgische onderdaan. Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 8 mei 2018, C-82/16, K.A., hierover het volgende geoordeeld (eigen onderlijning):

"47. Vooraf zij eraan herinnerd dat artikel 20 VWEU volgens vaste rechtspraak van het Hof dan eenieder die de nationaliteit van een lidstaat heeft, de hoedanigheid van burger van de Unie verleent, die de primaire hoedanigheid van de onderdanen van de lidstaten moet zijn (zie met name arresten van 20 september 2001, Grzelczyk, C-184/99, EU:C:2001:458, punt 31; 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09,

EU:C:2011:124, punt 41, en 13 september 2016, Rendón Marin, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 69 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

48. Het burgerschap van de Unie verleent iedere Unieburger, binnen de beperkingen van het Verdrag en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten (arrest van 13 September 2016, Rendón Marin, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 70 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

49. In die context heeft het Hof geoordeeld dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen nationale maatregelen, daaronder begrepen beslissingen tot weigering van verblijf van familieleden van een burger van de Unie, die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot van de voornaamste aan hun status ontleende rechten wordt ontzegd (arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124, punt 42; 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 45, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 61).

50. De Verdragsbepalingen inzake het Unieburgerschap verlenen daarentegen geen autonome rechten aan onderdanen van een derde land. De eventuele rechten van onderdanen van derde landen zijn immers geen persoonlijke rechten van deze derdelanders, maar rechten die zijn afgeleid van die welke de burger van de Unie geniet. De doelstelling en de rechtvaardiging van deze afgeleide rechten berusten op de vaststelling dat de niet-erkenning van die rechten met name het recht van vrij verkeer van de Unieburger aantast (arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 62 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

51. In dit verband heeft het Hof reeds vastgesteld dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden ontzegd (zie in die zin arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124, punten 43 en 44, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 63). "

Die bijzondere situaties worden door het Hof van Justitie als volgt omschreven:

"52. De weigering om aan een derdelander een verblijfsrecht toe te kennen kan echter alleen afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie indien er tussen die derdelander en de Unieburger, die een lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze ertoe zou leiden dat laatstgenoemde gedwongen is de betrokken derdelander te vergezellen en het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (zie in die zin arresten van 15 november 2011, Dereci e.a., C-256/11, EU:C:2011:734, punten 65-67; 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 56, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 69).

(...)

64. In dit verband zij erop gewezen dat de beroepen die in de hoofdzaken zijn ingesteld door respectievelijk K. A., M. Z. en B. A., betrekking hebben op verblijfsaanvragen met het oog op gezinshereniging die zijn ingediend door meerderjarige derdelanders, van wie de eveneens meerderjarige vader of partner Belgisch staatsburger is. De beroepen die in de hoofdingen zijn ingesteld door M. J., N. N. N., O. I. O. en R. I., hebben daarentegen betrekking op verblijfsaanvragen met het oog op gezinshereniging die zijn ingediend door meerderjarige derdelanders van wie het kind een minderjarige Belgische staatsburger is.

65. Wat de hoofdzaken betreft waarin K. A., M. Z. respectievelijk B. A. de verzoekende partij is, moet om te beginnen worden onderstreept dat volwassenen — anders dan minderjarigen, a fortiori wanneer dat kinderen van jonge leeftijd zijn, zoals de Unieburgers in de zaak die heeft geleid tot het arrest van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano (C-34/09, EU:C:2011:124) - in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Het is dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar dat wordt erkend dat er tussen twee volwassenen die behoren tot een en dezelfde familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU doet ontstaan, namelijk in gevallen waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is "

Uit voorgaande volgt dat aan derdelanders uitzonderlijk een afgeleid verblijfsrecht kan worden toegekend, indien een weigering ervoor zou dat de Unieburger genoodzaakt zou zijn de Unie in zijn geheel te verlaten. Deze noodzaak dient zijn oorsprong te vinden in een afhankelijkheidsrelatie tussen de derdelander en de statische Unieburger in kwestie. Een inreisverbod mag niet van invloed zijn op de beoordeling van de vraag of er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie bij de toepassing van art. 20 VWEU (Conclusie A.Gen., E. Sharpston, 26 oktober 2017, C-82/16, punt 66).

In het arrest HvJ C-451/19 en C-532/19 van 5 mei 2022, XU en QP en het arrest HvJ C-836/18 van 27 februari 2020, wordt het begrip afhankelijkheidsverhouding verder toegelicht.

Het HvJ oordeelde dat de afhankelijkheid niet noodzakelijk financieel van aard moet zijn, maar kan bijvoorbeeld ook materieel, logistiek of affectief zijn. (zie ook RvV 27 mei 2021, nr. 255.139).

De neergelegde stukken met name het SMG en het rapport dd. 7 juli 2021 van dokter [P.D.], en de reeds voorheen in het dossier ingediende medische documenten bevestigen dat er minstens logistieke en affectieve afhankelijkheid is tussen verzoeker en zijn moeder. Verzoeker is een erkende invalide. De hierboven vermelde rechtspraak van 27 mei 2021 van de RvV betrof een gehandicapte persoon die gezinshereniging vroeg.

De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, een bron van Unierecht.

De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, punt 21).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.

3.

De bestreden beslissing weigert het verzoek voor gezinshereniging met oog op het verblijf van verzoeker voor meer dan drie maanden. Hierbij dient nagegaan te worden of er sprake is van dergelijke afhankelijkheidsrelatie die een afgeleid verblijfsrecht kan rechtvaardigen.

Gedaagde stelt dat van dergelijke afhankelijkheid geen sprake is en stelt dat de moeder van gedaagde op medisch en psychisch vlak hulp kan gebruiken van haar zoon. Daarnaast stelt gedaagde dat de moeder voor dergelijke hulp beroep kan doen op de Belgische medische voorzieningen, waardoor de scheiding tussen verzoeker en zijn moeder geenszins nefast is.

Er is inderdaad nog geen definitief besluit over de medische toestand van verzoeker. Het verzoek tot machtiging op basis van medische redenen ingediend d.d. 17.06.2019 is nog steeds hangende. Gedaagde houdt evenwel onvoldoende rekening met de persoonlijke situatie van verzoeker die blijkt uit de aanvraag tot opheffing van het inreisverbod.

Verzoeker stelt echter dat er wel sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsband die een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt.

De medische toestand van verzoeker vereist begeleiding van zijn moeder en medische zorg. Verzoeker is niet in staat om alleen te leven. Dit werd vastgesteld door dr. [P.D.] op 7 juli 2021 (Stuk 2). Dit verslag werd ook medegedeeld aan gedaagde in het kader van de procedure 9ter. Hij is al meerdere malen opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis. Daarnaast is hij ook voor 66% arbeidsongeschikt verklaard, waardoor hij werd erkend als een persoon met een handicap.

Bijkomend dient ook gewezen te worden op de medische situatie van verzoeker zijn moeder. Gedaagde acht deze situatie onvoldoende om een afhankelijkheidsrelatie in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie vast te stellen.

Deze medische situatie dient echter in samenhang te worden gezien met de afhankelijkheidsrelatie die reeds bestaat vanuit de medische en psychische situatie van verzoeker zelf. In die zin versterkt de situatie van de moeder de afhankelijkheidsrelatie die er bestaat tussen verzoeker en zijn moeder, wat eveneens de gezinsband is die aan de basis ligt van het verzoek tot gezinshereniging. De moeder van verzoeker lijdt namelijk aan verschillende medische problemen, waaronder rugproblemen en knie artrose. Zijn moeder wijst er ook op dat zij de hulp van haar zoon erg nodig heeft. Verzoeker en zijn moeder hebben elkaar dus nodig, en bevinden zich in een bijzondere afhankelijkheidsrelatie.

Hieraan gekoppeld, dient benadrukt te worden dat verzoeker op dit moment geen familie heeft in Marokko. Hij is reeds 13 jarige leeftijd in België. Verzoeker is afkomstig uit een gezin van zeven kinderen, die allen over de Belgische nationaliteit bezitten. In Marokko heeft verzoeker geen huisvesting en geen ondersteuning, wat gezien zijn medische toestand vereist is.

Klaarblijkelijk is er sprake van een afhankelijkheidsrelatie, die ervoor zou zorgen dat zijn moeder de Unie dient te verlaten indien verzoeker geen verblijfsrecht wordt toegekend. Verzoeker is afhankelijk van de zorg en steun van zijn moeder en familie. Gelet op het feit dat er geen enkele familiale omkadering is voor hem in Marokko, en gelet op het feit dat verzoeker werd erkend als een persoon met een handicap, bestaat er een bijzondere situatie in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Bij de beoordeling van het recht op een afgeleid verblijfsrecht, dient rekening gehouden te worden met het recht op gezinsleven zoals neergelegd in art. 8 EVRM ver (HvJ 13 september 2016, Rendon Marin, C- 164/14, punt 81) en meer algemeen met het evenredigheidsbeginsel (HvJ C-165/14, Subdelegacion, punt 47). Verzoeker woont reeds lange tijd in België, en zijn familie, waarmee hij een gezinscel vormt,

bevindt zich eveneens in België. Het niet-toekennen van het afgeleid verblijfsrecht, zorgt niet alleen voor een onevenredige, ernstige aantasting van het effectieve genot van de uit de status van Unieburger voortvloeiende rechten voor de moeder, maar bezorgt zowel verzoeker als zijn moeder een ernstig nadeel voor het gezinsleven.

Door de afhankelijkheidsrelatie, zou aan het nuttig effect van het burgerschap van de Unie van de moeder afbreuk worden gedaan indien verblijf voor verzoeker zou geweigerd worden. Dergelijke beslissing zou ook ingaan tegen het recht op gezinsleven en het evenredigheidsbeginsel. Zij zou namelijk wegens deze afhankelijkheidsrelatie verzoeker moeten vergezellen en het grondgebied moeten verlaten (HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci, punten 65-67, HvJ 10 mei 2017, C-133/15, Chavez-Vilchez e.a., punt 69)."

2.3. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat deze pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, zodat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het is aangewezen de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing heeft geduid dat verzoeker geen recht op verblijf, op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, kan laten gelden omdat hij het voorwerp uitmaakt van een koninklijk besluit tot uitzetting en omdat niet blijkt dat er een zodanige afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn Belgische moeder bestaat dat een afgeleid verblijfsrecht zoals bedoeld in het arrest K.A. van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 8 mei 2018 (C-82/16) zou moeten worden toegekend. De bestreden beslissing geeft de motieven van het afhankelijkheidsonderzoek weer. Deze motivering laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de (formele) motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen blijkt niet.

2.4. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 20 van het VWEU.

2.6. Op 19 januari 2021 diende verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van zijn Belgische moeder. Deze gezinshereniging wordt geregeld in artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is het antwoord op deze aanvraag. Verweerder weigert in hoofdzaak om verzoekers verblijfsaanvraag in te willigen omdat hij het voorwerp uitmaakt van een koninklijk besluit tot uitzetting van 6 juli 2016, waarbij hij werd gelast het grondgebied te verlaten met verbod er gedurende 10 jaar terug te keren.

2.7. De Raad merkt vooreerst op dat niet wordt betwist dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een koninklijk besluit tot uitzetting van 6 juli 2016. Dit besluit trad, overeenkomstig zijn artikel 2, in werking op de datum van invrijheidstelling van verzoeker, dit is op 10 november 2017. Dit impliceert dat verzoeker actueel onder verbod staat om het Belgische grondgebied te betreden en hier te verblijven. Dit koninklijk

besluit tot uitzetting dient te worden beschouwd als een inreisverbod in de zin van de Terugkeerrichtlijn, waarvan de bepalingen uiterlijk op 24 december 2010 dienden te worden omgezet in nationale wetgeving.

In artikel 3, 6° van de Terugkeerrichtlijn wordt het inreisverbod gedefinieerd als *“een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit”*. Deze bepaling is omgezet in artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet, dat het inreisverbod omschrijft als *“een beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”*. De artikelen 74/11 en 74/12 van de Vreemdelingenwet, ter omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, hebben respectievelijk betrekking op het opleggen dan wel het opheffen of opschorten van een inreisverbod.

2.8. De Raad herinnert aan wat hij heeft gesteld in zijn arrest nr. 283 756 van 24 januari 2023, namelijk dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder niet kon verwijzen naar het koninklijk besluit tot uitzetting omdat hij nooit gevolg gaf aan dit besluit en dat verweerder door dit toch te doen de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft miskend. In eerste instantie wijst de Raad erop dat in artikel 2 van dit koninklijk besluit uitdrukkelijk is bepaald dat het in werking trad op de datum van invrijheidstelling van verzoeker. Daarnaast moet worden geduïd dat het Hof van Justitie in het arrest C-82/16 geen onderscheid maakt naargelang een derdelander wel of niet gevolg gaf aan een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en verwijst naar de situatie waarbij *“een inreisverbod is uitgevaardigd”* (cf. HvJ 8 mei 2018, C-82/16, § 62). Het arrest C-225/16 van het Hof van Justitie van 26 juli 2017 doet hierover ook niet anders oordelen, aangezien in dit arrest enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de duur van het inreisverbod moet worden berekend vanaf de datum waarop het is uitgevaardigd, dan wel vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten, of vanaf enig ander tijdstip. Uit het voormeld arrest C-225/16 kan echter niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten (cf. RvS 7 oktober 2019, nr. 245.653). In het arrest C-806/18 van het Hof van Justitie van 17 september 2020 wordt verder aangegeven dat een vreemdeling slechts kan worden bestraft wegens een schending van het inreisverbod wanneer hij eerst aan de terugkeerverplichting heeft voldaan, maar in dit arrest kan niet worden gelezen dat verweerder in een situatie zoals de thans voorliggende, waarbij hij een beslissing moet nemen omtrent een verblijfsaanvraag, niet in aanmerking kan nemen dat de aanvrager is onderworpen aan een inreisverbod.

2.9. Verzoeker weerlegt de beoordeling van verweerder niet dat om het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te kunnen genieten, niet enkel moet zijn voldaan aan de verblijfsvoorwaarden in deze wetsbepaling, maar de aanvrager ook moet beschikken over het recht op binnenkomst in België en deze dus niet het voorwerp mag uitmaken van een geldig inreisverbod.

2.10. Verzoeker verwijst verder naar het reeds aangehaalde arrest K.A. e.a. van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 (C-82/16). Hij betoogt dat er wel degelijk sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie zoals bedoeld in dit arrest.

211. In voormeld arrest heeft het Hof van Justitie gesteld dat de Terugkeerrichtlijn, meer specifiek de artikelen 5 en 11 ervan, *“aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden”*. Het Hof heeft wel benadrukt dat steeds moet worden onderzocht of artikel 20 van het VWEU zich niet verzet tegen de voormelde praktijk en heeft tevens aangegeven in welke gevallen voormelde bepaling, ondanks het bestaan van een inreisverbod, toch een beletsel kan vormen om te weigeren een verblijfsaanvraag in functie van een burger van de Unie in aanmerking te nemen. Meer bepaald wordt gesteld *“dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het*

grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd”.

2.12. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder zich heeft willen conformeren aan deze rechtspraak. Hij heeft, met betrekking tot deze rechtspraak en artikel 20 van het VWEU, geoordeeld als volgt:

“Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het gezinslid van wie hij afhankelijk is. Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat zijn moeder buitengewoon afhankelijk zou zijn van betrokkene. Uit de aanvraag tot opheffing van het inreisverbod blijkt dat zijn moeder medische problemen heeft gehad en de hulp van haar zoon zou kunnen gebruiken, zowel op medisch als psychisch vlak, maar verder wordt dit niet gestaafd aan de hand van officiële bewijzen, zodat dit eerder een verklaring betreft. Bovendien heeft de moeder de Belgische nationaliteit, zodat zij aanspraak kan maken op gelijk welke medische voorziening die in België voorhanden is om haar de nodige begeleiding te voorzien, zodat een scheiding van betrokkene en zijn moeder geenszins nefast zou zijn voor zijn moeder.

Betrokkene zou zelf ook medische problemen hebben. Echter werd zijn aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen (art. 9ter van de vreemdelingenwet) geweigerd op 05.07.2023. Uit de weigeringsbeslissing blijkt dat betrokkene reeds een behandeling heeft gekregen in België, maar dat uit het administratief dossier blijkt dat zijn behandeling zonder problemen in land van herkomst kan worden voortgezet. Het kan geenszins blijken dat betrokkene actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte die een imminent gevaar oplevert voor zijn leven of zijn fysieke integriteit waardoor de betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Uit het voorgelegd medisch dossier kan ook niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft aangezien de adequate behandeling daar beschikbaar en toegankelijk is. (zie onderzoek in het administratief dossier) Overigens lijkt het onwaarschijnlijk dat hij in Marokko geen enkele familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp. Ook leden van zijn familie die in België wonen, zouden hem financieel kunnen bijstaan, moest dit nodig zijn.”

2.13. De vraag rijst of verweerder op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen dat geen sprake is van een band van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn moeder waardoor deze laatste feitelijk dreigt te worden gedwongen het gehele grondgebied van de Europese Unie te verlaten.

2.14. Inzake de (medische) situatie van verzoekers moeder stelt verweerder in zijn beslissing vast dat geen officiële bewijzen voorliggen dat de moeder in die mate afhankelijk is van verzoeker dat zij, indien deze laatste dient terug te keren naar zijn land van herkomst, eveneens zal worden gedwongen het grondgebied van de Europese Unie te verlaten. Verweerder wijst er ook op dat de moeder als Belgische onderdaan aanspraak kan maken op gelijk welke medische voorziening die in België voorhanden is om in de nodige begeleiding te voorzien. Met zijn uiteenzetting geeft verzoeker andermaal aan dit anders te beoordelen, maar hij toont niet aan dat de voormelde beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

2.15. Verweerder erkent in zijn beslissing verder dat verzoeker zelf ook medische problemen heeft en hij hiervoor een verblijfsaanvraag in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende. In dit verband stelt verweerder vast dat deze aanvraag op 5 juli 2023 werd geweigerd, omdat verzoekers behandeling zonder problemen kan worden verdergezet in het land van herkomst en geen reëel risico blijkt in de zin van voormeld wetsartikel. Verweerder acht het ook onwaarschijnlijk dat verzoeker in Marokko geen familie, vrienden of kennissen meer heeft bij wie hij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het doen verstrekken van de nodige zorgen of voor (tijdelijke) financiële hulp. Hij stelt dat de familieleden in België hem, voor zover nodig, ook financieel kunnen bijstaan in het land van herkomst.

Verzoeker wijst op het gestelde in het vernietigingsarrest van de Raad van 19 juni 2023 met nr. 290 479, met name dat in de voorgaande beslissing geen voldoende zorgvuldig onderzoek bleek naar de mate waarin zijn psychische gezondheidsproblemen van aard zijn dat deze ertoe kunnen leiden dat zijn moeder feitelijk zal worden verplicht om samen met hem het gehele grondgebied van de Europese Unie te verlaten. Dit is volgens hem andermaal niet het geval. Hij wijst er op dat, zoals dit ook blijkt uit voormeld

arrest, zijn behandelend psychiater attesteerde dat hij omwille van zijn psychiatrische toestand niet alleen kan leven en steeds de aanwezigheid van zijn familieleden nodig heeft en dat hij geen familie meer heeft in het land van herkomst. Nog merkt hij op dat verweerder onterecht de realiteit negeert dat hij sinds zijn 13 jaar in België verblijft, dat al zijn directe familieleden in dit land wonen en dat het dan ook voor zich spreekt dat hij geen familiaal netwerk meer heeft in Marokko waarop hij kan terugvallen. Hij stelt ook erkend invalide te zijn. De in het administratief dossier voorhanden zijnde medische stukken wijzen volgens hem wel degelijk op een *“minstens logistieke en affectieve afhankelijkheid”* tussen verzoeker en zijn moeder. Hij benadrukt nog dat zijn medische toestand de begeleiding van zijn moeder vereist, nu hij niet in staat is om alleen te leven.

De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing, om te besluiten dat tussen verzoeker en zijn moeder geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie blijkt waardoor een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het VWEU aan de orde kan zijn, op determinerende wijze steunt op de beslissing van 5 juli 2023 waarbij hij verzoekers aanvraag voor een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaart. In dit verband moet evenwel worden vastgesteld dat de Raad bij arrest van 19 januari 2024 met nr. 300 291 overging tot de nietigverklaring van deze beslissing. Deze vernietiging heeft tot gevolg dat deze beslissing moet worden geacht nooit in het rechtsverkeer aanwezig te zijn geweest. Deze vaststelling volstaat reeds opdat andermaal moet worden vastgesteld dat geen voldoende zorgvuldig onderzoek blijkt naar de mate waarin verzoekers psychische gezondheidsproblemen van aard zijn dat deze ertoe kunnen leiden dat zijn moeder feitelijk zal worden verplicht om samen met hem het gehele grondgebied van de Europese Unie te verlaten, dit te meer nu de vernietiging is ingegeven door de vaststellingen dat de arts-adviseur niet op zorgvuldige wijze had vastgesteld dat uit de voorgelegde medische stukken niet blijkt waarom familiale ondersteuning noodzakelijk is en dat deze kon worden vervangen door de door hem vooropgestelde professionele omkadering, en hij evenmin de nodige zorgvuldigheid aan de dag legde bij zijn beoordeling dat verzoeker in het land van herkomst nog kan terugvallen op een familiaal of sociaal netwerk of dat hij via financiële steun van de familie in België in zijn land van herkomst de nodige medische zorgen kan genieten.

2.16. Andermaal moet dus een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 20 van het VWEU worden vastgesteld.

2.17. De middelen zijn, in de aangegeven mate, gegrond en leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de middelen dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 juli 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS